

ارزشیابی دانشجویان پزشکی از اساتید بالینی دانشگاه علوم پزشکی بوشهر بر اساس مدل شناختی استاد-شاگردی

کامران میرزایی*، ثریا زحمت کش، شهرام جلالپور

دانشگاه علوم پزشکی بوشهر

Kamran.mirzaei@yahoo.com

مقدمه: آموزش پزشکی بر بالین بیمار همواره بر اساس مدل سنتی استاد شاگردی آموزش داده شده است. در این روش دانشجویان عملکرد استاد خود را به عنوان الگو، در فعالیت بالینی خود مورد مشاهده قرار می‌دهند. در مدل آموزش بالینی استاد شاگردی بر دخالت مستقیم دانشجو و شناخت بر اساس دخالت دانشجو و انجام فعالیت در محیط بالینی تأکید شده است. این مطالعه به ارزشیابی دانشجویان پزشکی از اساتید بالینی خود بر اساس مدل شناختی استاد-شاگردی در دانشگاه علوم پزشکی بوشهر می‌پردازد.

روش کار: در این مطالعه توصیفی - تحلیلی در سال ۱۳۹۲، شش مدل یک استاد بالینی در هدایت دانشجویان شامل الگو بودن، مربی بودن، بازاندیشی، چهارچوب بندی، بیان و اکتشاف توسط کلیه دانشجویان سال آخر پزشکی با استفاده از پرسشنامه روا مورد ارزیابی قرار گرفت.

یافته‌ها: براساس نظرات دانشجویان، نقش‌های اساتید بالینی در آموزش دوره‌های بالینی پزشکی به ترتیب اولویت عبارت بودند از الگو بودن، چهارچوب بندی، مربی بودن، باز اندیشی، بیان و اکتشاف. بین رشته تخصصی استاد و نقش آموزشی او رابطه معنی‌داری مشاهده شد لیکن این رابطه بین جنسیت، سابقه کار، رتبه علمی استاد و نقش وی معنی‌دار نبود.

بحث و نتیجه‌گیری: یادگیری قابلیت‌های بالینی، مستلزم کسب تجربه بالینی از سوی دانشجو و تمرین مهارت‌ها با مشاهده کردن، مشارکت، انجام مستقل فعالیت‌های بالینی، استنتاج و اداره بیماران، تحت نظارت مربی است. تأکید بر نقش‌های فعال اساتید جهت آموزش مؤثرتر و بهتر همواره می‌بایستی در ارزشیابی عملکرد اساتید و بازخورد به آنان مد نظر باشد.

کلمات کلیدی: مدل استاد شاگردی، ارزشیابی، اساتید بالینی، دانشجو